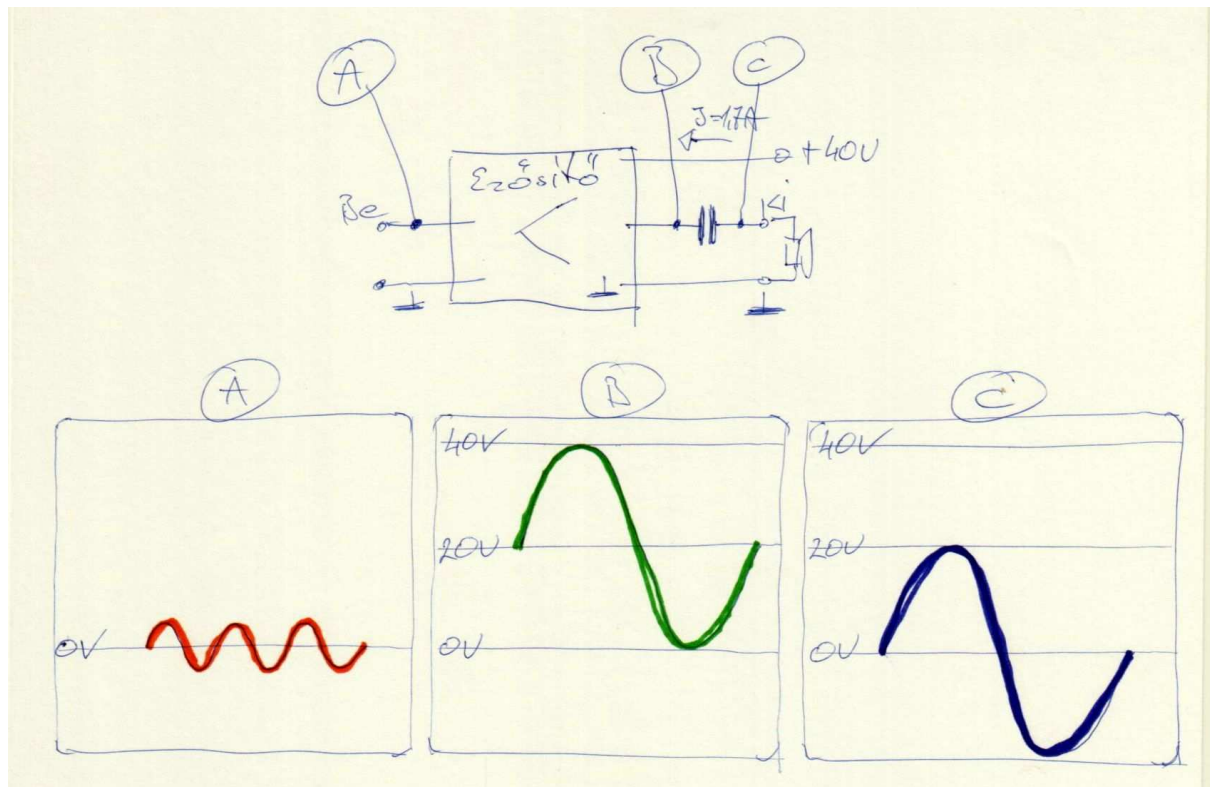

Egy kis kiegészítés, a számomra zavaros, korábbi magyarázatokra, mely a kimeneti egyenfeszültséget, illetve hangfrekvencia viszonyát próbálta magyarázni.

Csináltam hozzá egy ábrát (látva a minőséget, kérem a mosolyokat elnyomni).

Feltételeztem, hogy sehol sincs semmilyen veszteség, és minden ideálisan működik. Egy szinusz jelet választottam a példához, amivel teljesen kivezéreltük az erősítőt, és nagyon fontos, hogy a képzeletbeli szkóp-képeket úgy tettem egymás mellé, hogy azon látszik a szintek változása.

- A.** Ez a bemeneti jel. A GND-hez képest van neki pozitív és negatív periódusa egyaránt.
- B.** Ez a legérdekesebb jel. Itt már felerősítve látjuk a bemeneti jelet, tehát nagyobb az ő jelalakja, viszont úgy helyezkedik el, hogy a féltápfeszültség 20V-jához képest van neki plussz/mínusz periódusa. Azaz ha a GND-hez képest mérjük, akkor mindig csak pozitív jelet mérünk, ami secpec leégeti a hangszóró tekercset, hisz mozgatni nem bírja
- C.** A kimeneti leválasztó kondi után szépen eltűnik az egyenfeszültség, ugyanis neki épp az a dolga, hogy csak a váltót engedje át (egyennél nagyon nagy, váltónál pedig kicsi az ellenállása, és ráadásul még frekvenciafüggő is ez a hatás). Ezután az erősített jel, már a GND-hez képest fogja produkálni a kétoldali periódust.